

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Det følger af bestemmelserne i det finske dekret 1598/1995 vedrørende indregistrering af køretøjer, at en person, der har sin sædvanlige bopæl i Finland, skal anmode om en midlertidig transittilladelse for et køretøj, der allerede er lovligt indregistreret og forsikret i en anden medlemsstat, i forbindelse med indførslen af dette køretøj eller i forbindelse med transit af køretøjet gennem Finland til en anden medlemsstat eller et tredjeland. Såfremt denne tilladelse ikke haves, kan en person, der har sin sædvanlige bopæl i Finland, således ikke anvende et køretøj, der er blevet indregistreret og forsikret i en anden medlemsstat. Indrømmelse af tilladelse forudsætter, at en person, der er bosiddende i Finland, og som indfører et køretøj, der er indregistreret i en anden medlemsstat, skal indfinde sig på et grænseovergangssted, hvor den pågældende kan anmode om en tilladelse og betale de afgifter, der er forbundet hermed. Den pågældende kan ikke anvende køretøjet, inden tilladelsen er givet. Som hovedregel er tilladelsen gyldig i syv dage, i hvilken periode importøren af køretøjet skal indregistrere det i Finland, hvis han ønsker at anvende køretøjet på anden måde end under ordningen med midlertidig transittilladelse.

Artikel 28 EF forbyder kvantitative indførselsrestriktioner og foranstaltninger med tilsvarende virkning.

Når en person, der er bosiddende i Finland, indfører et køretøj, der er indregistreret i en anden medlemsstat, eller fører det gennem Finland til en anden medlemsstat eller et tredjeland, skal den pågældende indfinde sig ved Finlands grænse for der at anmode om en transittilladelse, og køretøjet undergives en systematisk grænsekontrol, der klart har karakter af kvantitative indførselsrestriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 28 EF.

Finland har ikke fremlagt noget bevis til støtte for sit anbringende om, at der ikke er andre muligheder for at sikre skattekontrollens effektive virkning end ordningen med transittilladelse, hvilket i praksis vil sige, at en person, der har sin sædvanlige bopæl i Finland, systematisk har pligt til at underkaste sig særlige grænseformaliteter, nemlig at indfinde sig på det nærmeste grænseovergangssted og anmode om en transittilladelse, og dette uden nogen form for retlig garanti for, at den pågældende kan anvende køretøjet, der er lovligt indregistreret, forsikret og undergivet teknisk kontrol i en anden medlemsstat, i Finland. Sådanne systematiske formaliteter udgør en grundlæggende restriktion af de frie varebevægelser.

Hvis Domstolen ikke desto mindre måtte antage (quod non), at den anfægtede ordning kan begrundes på fællesskabsretligt plan

på grundlag af artikel 30 EF, gør Kommissionen gældende, at tilladelsens gyldighedsperiode, der ifølge dekretet som hovedregel er syv dage, under alle omstændigheder er uforholdsmæssigt kort.

På grundlag af disse betragtninger er det Kommissionens opfattelse, at ordningen med transittilladelse, der er indført ved det finske dekret 1598/1995, er i strid med artikel 28 EF og 30 EF. Såfremt Domstolen måtte fastslå, at ordningen kan begrundes under henvisning til artikel 30 EF, gør Kommissionen gældende, at tilladelsens gyldighedsperiode på syv dage under alle omstændigheder er i strid med artikel 28 EF og 30 EF.

Sag anlagt den 9. februar 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-56/05)

(2005/C 93/22)

(Processprog: græsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 9. februar 2005 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Dimitris Triantafyllou, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat artikel 17 i Rådets direktiv 2003/48/EF af 3. juni 2003 om beskatning af indtægter fra opsparing i form af rentebetaling (EUT L 157 af 26.6.2003, s. 38-48), idet den ikke har truffet de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Den Helleniske Republik tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Fristen for direktivets gennemførelse i den interne retsorden udløb den 1. januar 2004.